

РЕШЕНИЕ

№ 6735

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110100396 по
описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

02.05.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично
заседание на шести април през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретар ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 396/2023 г. по описа
на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „МА“ ЕООД срещу ЗАД „А“ АД, като се твърди, че
между ответника и ГКЗ била сключена застраховка „Каско“, обективирана в
застрахователна полица № 0306X0622001 за лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ
НК, като периода на застрахователно покритие бил 13.02.2021 г. до 12.02.2022 г. Поддържа,
че на 22.08.2021 г. в гр. Камено, при кръстовището на ул. „Освобождение“ и ул. „Стара
планина“, било настъпило ПТП между лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК и т.
а. „Мерцедес 412“, за което било съставен протокол за ПТП. Навежда доводи, че по
застрахования лек автомобил в следствие на ПТП-то били нанесени вреди, като при
ответника била заведена застрахователна преписка (именувана „щета“) № 10021030118329
по която застрахователят бил изплатил сумата от 4270,13 лева. Излага съображения, че на
10.03.2022 г. между ГКЗ и ищеца бил сключен договор за цесия, като цедентът – Заркова

била прехвърлила на цесионера „МА“ ЕООД, вземания срещу ответника по застрахователната полица в размер на 11000,00 лева, както и вземания за лихви и други принадлежности към вземането. Твърди, че ответника е уведомен за извършеното прехвърляне на вземания, като предвид удовлетворената част се дължала сумата от 6729,87 лева, като в случая се предявява частичен иск за сумата от 1000,00 лева. Иска ответника да бъде осъден да заплати претендираната сума – като частична претенция, както и присъждането на сторените деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като се поддържа, че претенцията е процесуално допустима, но неоснователна. Твърди, че с изплатената сума за застрахователно обезщетение изцяло са репарирани вредите във връзка с ПТП-то по застрахования лек автомобил, което аргументира във връзка с уговореното в застрахователния договор за начина на обезщетяване на вредите. Навежда доводи, че с оглед твърденията в исковата молба се установявало, че се претендира заплащане на суми двукратно за едни и същи елементи, евентуално последните не били увредени. Прави доказателствени искания за поставяне на задачи към САТЕ. Иска отхвърляне на предявените искове.

С протоколно определение в открито съдебно заседание от 06.04.2023 г., съдът е допуснал изменение на предявения иск на основание чл. 214, ал. 1 ГПК, като размерът на същият е увеличен от сумата от 1000,00 лева на сумата от 5904,05 лева.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 99 ЗЗД, във вр. чл. 405, ал. 1 КЗ.

Съобразно релевираните твърдения от ищеца възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** нахърняване на имуществено право, което е застраховано при застрахователя, т.е. настъпване на покрито застрахователно събитие (риск); **2.** съществуване на действително застрахователно правоотношение към момента на увреждащото събитие между застрахования и ответника, възникнало от договор за имуществено застраховане на погиналата или повредената вещ; **3.** за застрахования да е възникнало право да получи претендираното застрахователно обезщетение съобразно уговореното в договора за имуществено застраховане, като не са налице отрицателните материални предпоставки, при възникването на които застрахователят обосновава да може да откаже заплащане на уговореното застрахователно обезщетение; **4.** наличието на валидно сключен договор за цесия, с който процесните вземания да се прехвърлят от застрахования – цедент на ищеца – цесионер, за което ответника е надлежно уведомен.

Между страните не се спори, поради което с доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявено за безспорно: **1)** че между ответника и ГКЗ била сключена застраховка „Каско“, обективирана в застрахователна полица № 0306X0622001 за лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК, като периода на застрахователно покритие бил от 13.02.2021 г. до 12.02.2022 г.; **2)** че на 22.08.2021 г. в гр. Камено, при кръстовището на ул. „Освобождение“ и ул. „Стара планина“, било настъпило ПТП между лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК и т. а. „Мерцедес 412“, за което било съставен протокол за ПТП; **3)** че по застрахования лек автомобил в следствие на ПТП-то били нанесени вреди, като при ответника била заведена застрахователна преписка (именувана „щета“) № 10021030118329 по която застрахователят бил изплатил сумата от 4270,13 лева; **4)** че на 10.03.2022 г. между ГКЗ и ищеца бил сключен договор за цесия, като цедентът – Заркова била прехвърлила на цесионера „МА“ ЕООД, вземания срещу ответника по застрахователната полица в размер на 11000,00 лева, както и вземания за лихви и други принадлежности към вземането; **5)** че

ответникът е бил надлежно уведомен за извършената цесия.

Обявените за безспорни обстоятелства се подкрепят и от представените по делото писмени доказателствени средства, които настоящият съдебен състав кредитира, както и от извършените по делото съдебни признания на факти по смисъла на чл. 175 ГПК – доколкото в о. с. з. от 06.04. 2023 г., ответникът сочи, че не се спори, че вноските по застрахователната премия били заплатени. А съдебното признание на факти е едно от най-сигурните доказателствени средства в гражданския процес, което преценено в съвкупност с останалите доказателствени средства по делото поотделно и в тяхната съвкупност води до изясняване на действителното фактическо и правно положение между страните – арг. чл. 10 ГПК и чл. 175 ГПК.

От Свидетелство за регистрация, част I № 009637838 се установява, че ГКЗ е собственик на лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК.

Свидетелството за регистрация на МПС доказва наличието на придобивно основание на посочения в това свидетелство собственик, но не представлява пречка за установяване на противното. Свидетелството за регистрация на автомобила е официален свидетелстващ документ, съставляващ доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително и относно собственика на съответния автомобил – така **Решение № 874 от 18.11.2009 г. на ВКС по гр. д. № 4074/2008 г. на III ГО на ВКС; Решение № 792 от 12.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 281/2010 г., III г. о., ГК** . Следователно свидетелството за регистрация притежава обвързваща съда материална доказателствена сила – арг. чл. 179, ал. 1 ГПК.

Представен е Протокол за ПТП от 22.08.2021 г. № 1520621, като се установява, че в последния е посочен следния механизъм на ПТП-то, на 22.08.2021 г., около 15:30 ч., лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК се движи в гр. Камено и на кръстовището образувано от ул. „Освобождение“ и ул. „Стара планина“ № 1, поради неспазване на дистанция водачът реализира ПТП със спрелия пред него на пътен знак Б-2 „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“, товарен автомобил „Мерцедес 412“, рег. № СО СС, като по лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК били нанесени вреди.

Протоколът за ПТП по своята правна природа представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 178 ГПК, ползващ се с обвързваща съда материална доказателствена сила относно обективизираните в него обстоятелства за датата, мястото, механизма на увреждането и причинените вреди на автомобилите. В този смисъл е и преобладаващата практика на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК – напр. **Решение № 24 от 10.03.2011 г. на ВКС по т. д. № 444/2010 г., I т. о., ТК** , в което се приема, че *„Протоколът за Пътно-транспортно произшествие, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК (чл. 143 ГПК (отм.). Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ...; Решение № 73 от 22.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 423/2011 г., I т. о., ТК*, в което се приема, че *„Първият поставен въпрос е решен в противоречие със задължителна практика на ВКС. С Р № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. на I т. о. е прието, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ.“*.

От приетото и неоспорено заключение на САТЕ се установява, че механизмът на ПТП-то е следния: на 22.08.2021 г., около 15:30 ч., лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ

..... НК се движи в гр. Камено и на кръстовището образувано от ул. „Освобождение“ и ул. „Стара планина“ № 1, поради неспазване на дистанция водачът реализира ПТП със спрелия пред него на пътен знак Б-2 „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“, товарен автомобил „Мерцедес 412“, рег. № СО СС, като по лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК били нанесени вреди. Експертът е направил извод, че стойността е необходима за възстановяване на увредения лек автомобил „Киа К5“ по средни пазарни цени към датата на ПТП-то е в размер на 10174,18 лева.

Съдът при преценката на заключението на вещото лице, съобразно правилата на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е извършено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото не се доказва, че експертът е недобросъвестен или заинтересован от изхода на правния спор.

Настоящият съдебен състав, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства намира за установени всички релевантни обстоятелства от пораждащия съдебно предявения вземане фактически състав, поради което предявеният иск следва да бъде уважен в пълен размер. Необходимо е да се изясни, че съгласно нормата на чл. 386 КЗ застрахователната сума не може да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. За действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество. За възстановителна стойност се смята цената за възстановяване на имуществото от същия вид, в това число всички присъщи разходи. Съгласно чл. 399 КЗ, предмет на застрахователния договор за имуществено застраховане може да бъде всяко право, което за застрахования е оценимо в пари. С оглед на така очертания предмет, при обикновената имуществена застраховка максималният размер на вредите, които могат да настъпят, може предварително да бъде определен, поради което застрахователната сума не трябва да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. Начинът на определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение при иска по чл. 405 КЗ се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно адекватната стойност на претърпяната от осъществяване на застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена **като пазарната му стойност към същия момент** – така Решение № 37 от 23.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 667/2008 г., I т. о., ТК; Решение № 59 от 6.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 2367/2015 г., I т. о., ТК; Решение № 235 от 27.12.2013 г. на ВКС по т. д. № 1586/2013 г., II т. о., ТК.

С оглед изложеното, макар и безспорно да е установено по делото, че ответникът вече е заплатил на ищеца обезщетение в размер на 4270,13 лева., доколкото от заключението на САТЕ се установява, че стойността за възстановяването на лекия автомобил по средни пазарни цени е в размер на 10174,18 лева., следва да се уважи претенцията на ищеца в размер на 5904,05 лева, която сума представлява разликата между платеното до момента обезщетение и общата сума за възстановяване на лекия автомобил по средни пазарни цени.

Неоснователно е възражението на ответника за приложението на т. 72 и т. 74 от Общите условия. Методиките на застрахователя, респ. начините на определянето на обезщетение извън пазарните цени са ирелевантни при наличието на правен спор пред съд, както беше посочено по-горе. Релевантни са единствено средните пазарни цени, евентуално наличието на хипотезата на гаранционен автомобил. Нещо повече – по делото нито са сочени, нито са събрани доказателства за релевантните обстоятелства описани в посочените точки от ОУ, поради което съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. В тази насока трябва да се посочи, че са ирелевантни и оценките на „експертите“ на ответното застрахователно дружество, за които също няма данни каква квалификация имат, кое или кои лица са, респ. изобщо дали могат да дават адекватна оценка и релевантна оценка на вредите. Това, че ответникът е

сключил трудови договори или такива за изработка с тях по никакъв начин не учредява или доказва тяхната компетентност и безпристрастност – напротив, доколкото „оценката“ им касае именно техния работодател, то това, че те са безпристрастни е силно разколебано. Отделно от това трябва да се посочи, че практически доводите на ответника релевират приложимост на отменено уредба, която не е обвързвала съда. В този смисъл заключенията на ответника, че следва да се приложи методиката на Наредба № 24/2006 г. са изцяло неоснователни.

За пълнота трябва да се спомене, че поради липсата на други материалноправни възражения от страна на ответника, които се преклудират в срока по чл. 131 ГПК – арг. от систематичното приложение с чл. 133 ГПК, то следва и факта, че съдът не следва да обсъжда други налични обстоятелства или незааявени от страните доводи.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само ищеца. Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му се присъди сумата от 1377,41 лева, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

В случая, съдът намира, че с оглед направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, то същото е основателно. Настоящото производство не представлява фактическа и/или правна сложност, нито активността на процесуалния представител на ищеца може да обуслови по-голям размер от дължимия минимум по НМРАВ, който съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ в случая е в размер на 890,41 лева.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „А“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. да заплати на „МА“ ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „..... III“ №, на основание чл. 99 ЗЗД, във вр. чл. 405, ал. 1 КЗ, сумата от **5904,05 лева**, представляващи незаплатено остатък от застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, обективирана в застрахователна полица № 0306X0622001 за лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК, вземанията по който договор са били цедирани на „МА“ ЕООД от ГКЗ с договор от 10.03.2022 г., като ЗАД „А“ АД е бил уведомен за цесията, във връзка среди нанесени по застрахования лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК от ПТП от 22.08.2021 г., като около 15:30 ч., лек автомобил „Киа К5“, рег. № СВ НК се движи в гр. Камено и на кръстовището образувано от ул. „Освобождение“ и ул. „Стара планина“ № 1, поради неспазване на дистанция водачът реализира ПТП със спрелия пред него на пътен знак Б-2 „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“, товарен автомобил „Мерцедес 412“, рег. № СО СС, ведно със законната лихва от 05.01.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ЗАД „А“ АД, ЕИК: да заплати на „МА“ ЕООД, ЕИК:, сумата от **1377,41 лева**, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от съобщението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____